

Arrest

nr. 154 649 van 15 oktober 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 april 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 maart 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het dorp Dedelmohammad (district Rashidan, provincie Ghazni), waar u tot eind 1389 (komt overeen met maart 2011) heeft gewoond. U bent Bayat van etnische origine. Uw vader is procureur in de stad Ghazni. Hij heeft drie vrouwen. U woonde met uw eigen moeder, broers en zussen samen.

U liep school in het district Rashidan. Hoewel u de twaalfde graad nog niet had afgemaakt, gaf u al les (zij het als niet-officieel leraar) aan de analfabete mensen van uw dorp. Omdat u lesgever was en in de ogen van de taliban met de overheid samenwerkte, werd u twee keer opgebeld en bedreigd. De taliban vroegen u uw activiteiten te staken. Om die reden bent u eind 1389, vijf dagen voor het nieuwe jaar, naar Khake Ghariban in de stad Ghazni verhuisd. U vroeg daar in hamal 1390 toestemming om opnieuw

les te geven. Enkele maanden later werd u door het Ministerie van Onderwijs aangeworven en kon u aan de slag als onderwijzer in de lagere klassen. U gaf de vakken Dari, Pashtou en wiskunde.

Tien maanden voor uw vertrek uit Afghanistan werd één van uw broers, N.(...) genaamd, door de taliban vermoord. Dit omdat hij studeerde aan de Militaire Academie in de hoofdstad Kabul.

Omstreeks de tiende maand van 1392 (december 2013 – januari 2014), ongeveer vijf maanden voor uw vertrek uit het land, heeft u een dreigbrief van de taliban ontvangen. Omdat u nog steeds als leraar werkte, werd u opgeroepen om zich bij de taliban aan te melden. U vermoedt dat zij u wilden doden. U ging met deze brief naar uw vader. Deze legde u uit dat de situatie ernstig was. In de maanden die volgden, woonde u in het huis van uw vader. U ging nog drie maanden werken omdat u het geld nodig had: u diende immers uw reis naar België te bekostigen.

U bent op 15/12/1392 (6 maart 2014) gehuwd met A.(...) H.(...). Uw vrouw is meteen daarna, in de eerste maand van 1393 (maart-april 2014), naar België gekomen. Zij was toen zeventien jaar oud en kwam naar hier in het kader van gezinshereniging met haar vader H.(...) A.(...) R.(...) (CGVS 09/13173, O.V. 6.431.121), die in 2011 de vluchtelingenstatus kreeg toegekend. Uw relaas houdt geen verband met de asielmotieven die uw schoonvader eertijds heeft ingeroepen.

Zelf bent u in de derde maand van 1393 (mei-juni 2014) uit Afghanistan weggegaan. U reisde eerst met uw paspoort en geldig visum naar Iran, waar u vijfenveertig dagen zou verblijven. Vervolgens bent u over land en via Turkije, Griekenland (waar uw vingerafdrukken op 1 september en op 21 oktober 2014 genomen werden), Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland naar België gekomen. Op 29 december 2014 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u enkele documenten neer. Het betreft uw Afghaans identiteitsdocument (taskara), afgeleverd op 3 mei 2014, een certificaat dat bewijst dat u twaalf jaar school liep en in 2010 afstudeerde, drie brieven van het Ministerie van Onderwijs, uw huwelijksakte opgemaakt op 26 maart 2014 en de enveloppe die aantoonde dat de stukken vanuit Ghazni verstuurd werden.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of inzake het voorkomen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u door de taliban werd bedreigd. Immers, op diverse punten zijn uw verklaringen bijzonder vaag en weinig plausibel gebleken.

Zo verklaart u dat u gedurende de jaren dat u les gaf twee keer telefonisch bedreigd werd door de taliban. Zij eisten dat u uw activiteiten zou stopzetten, wat u uiteindelijk ook zou hebben gedaan. Wat evenwel verwondert, is dat u na uw verhuis naar het district Ghazni onmiddellijk een nieuwe aanvraag zou hebben ingediend bij het Ministerie van Onderwijs en enkele maanden later alweer aan de slag zou zijn gegaan in een school in Ghazni. Dat u uit angst voor de taliban naar een andere locatie verhuist maar daar al onmiddellijk een gelijkaardige activiteit opstart, is weinig geloofwaardig. Eveneens opmerkelijk is dat u vijf maanden voor uw vertrek uit Afghanistan een dreigbrief zou hebben gekregen, dat deze ene en enige dreigbrief u zou hebben doen besluiten Afghanistan te verlaten maar dat u desondanks nog drie maanden lang les zou hebben gegeven in uw school in Ghazni (CGVS, p.23). Dergelijke handelswijze valt moeilijk te rijmen met uw beweerde vrees. U verdedigt zich door te stellen dat u nu eenmaal geld nodig had om uw vertrek uit het land te financieren. Dit argument is evenwel niet afdoende. Bovendien dient wat dit betreft te worden opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat u uw leven dagdagelijks op het spel zou hebben gezet voor een maandinkomen dat kort daarvoor nog 4.500 afghani per maand zou hebben bedragen (CGVS, p.7), terwijl u in diezelfde periode 350.000 afghani zou hebben ingezameld om uw verlovings- en huwelijkskosten te bekostigen (CGVS, p.24).

Voorts dient te worden opgemerkt dat u van 2008 tot 2014 les zou hebben gegeven, dat u al voor uw verhuis naar Khake Ghariban begin 2011 twee dreig telefoons zou hebben gekregen en dat u in de daaropvolgende jaren behalve één dreigbrief geen andere dreigementen zou hebben ontvangen. Het is weinig plausibel dat de taliban u, ondanks het feit dat u uw activiteiten als leraar altijd zou hebben verdergezet, nooit beter zouden hebben opgevolgd. Uit uw relaas blijkt niet dat zij u ooit persoonlijk hebben benaderd en hoewel zij in de dreigbrief uw overgave zouden hebben geëist, toont u niet aan dat zij later nog enige poging zouden hebben gedaan om hun eisen op welke wijze dan ook kracht bij te zetten.

Alleszins kon worden vastgesteld dat u bijzonder weinig op de hoogte blijkt van het verdere verloop van uw beweerde problemen, wat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnt. Zo stelt u dat u na ontvangst van de dreigbrief nog vijf maanden in het huis van uw vader ging wonen. Of de taliban in die maanden nog naar het huis van uw moeder zouden zijn gekomen, kan u evenwel vreemd genoeg niet zeggen (CGVS, p.23). U verklaart dat uw moeder hierover niets heeft verteld, wat niet overtuigt te meer u zelf ook niet zou hebben geïnformeerd naar mogelijke andere problemen die uw moeder, broers

en zussen in die maanden met de taliban zouden hebben gehad. Dergelijke houding is zeer merkwaardig. U verklaart verder dat u Afghanistan in mei of juni 2014 zou hebben verlaten. Tijdens het gehoor voor het CGVS, ongeveer acht maanden na uw vertrek uit Afghanistan, weet u niet of er sinds uw vertrek uit het land al dan niet nog andere dreigbrieven zijn gevolgd en kan u niet zeggen of de taliban in tussentijd nog bij uw familie zijn langs geweest. Wanneer het CGVS hiernaar informeert, antwoordt u: "Ik heb het nog niet gevraagd of er nog iets gebeurd is" (CGVS, p.16). Het valt niet in te denken dat u omwille van problemen met de taliban uw land zou verlaten maar dat u geen enkele interesse zou tonen in mogelijke nieuwe feiten of gebeurtenissen die zich na uw vertrek uit Afghanistan zouden hebben voorgedaan.

Voorts dient te worden opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat u, geconfronteerd met dreigtelefoons en een dreigbrief, nooit enige moeite zou hebben gedaan om deze feiten aan te kaarten bij de bevoegde instanties. U verklaart dat de overheid alleen zichzelf kan beschermen (CGVS, p.18), dat u maar een leraar was (CGVS, p.18) of dat ze uw belagers toch niet zouden kunnen vatten (CGVS, p.18). Uw argumentatie kan maar matig overtuigen. Immers, u verklaart de zoon te zijn van een procureur die zich met misdadbesteding bezig houdt (CGVS, p.17). Tijdens het gehoor noemt u de namen van de voorzitter van de rechtbank van Ghazni, van een andere procureur, van het hoofd van het hooggerechtshof en van het hoofd van de politie van Rashidan (CGVS, p.18). Het is niet geloofwaardig dat u, de zoon van een procureur die contacten zou hebben gehad met nogal wat gezagsdragers in Ghazni (CGVS, p.17, 18), de beweerde vervolgingsfeiten niet eens zou hebben gerapporteerd bij de politie of bij een andere instantie. Eveneens ongeloofwaardig is dat er geen onderzoek zou zijn gekomen nadat uw broer door de taliban zou zijn vermoord en dat een procureur de moord op zijn zoon niet op de een of andere manier zou hebben aangeklaagd. Als u gevraagd wordt of de overheid de zogezegde moord op uw broer heeft onderzocht, stelt u dat dit niet het geval is (CGVS, p.21). U argumenteert nog dat niet de procureur maar de politie eerst het onderzoek naar dergelijke moord moet voeren (CGVS, p.22), wat mogelijk is maar nog niet verklaart waarom u dan de moord van uw broer niet eens bij de politie zou hebben gerapporteerd (CGVS, p.22).

Nog andere verklaringen bevestigen dat aan uw asielrelaas geen geloof kan worden gehecht. Zo twijfelt u als u gevraagd wordt of u de dreigbrief van de taliban voor of na uw huwelijk kreeg. Eerst meent u dat de brief na uw huwelijk kwam (CGVS, p.20), waarna u een tijdlang nadenkt en vervolgens verklaart dat u de brief voor uw huwelijk ontving (CGVS, p.22). Het is niet aannemelijk dat u aan dit soort zaken zou twijfelen, daar u stelde dat u en uw vader de dreigbrief bijzonder ernstig namen en dat u na ontvangst van de brief al besliste om Afghanistan te verlaten (CGVS, p.23). Overigens zijn uw verklaringen ook op dat punt weinig consistent gebleken. Zo verklaarde u eerst dat u pas na uw huwelijk besliste om Afghanistan te verlaten (CGVS, p.20), terwijl u even later dan weer meent dat u dit besluit al nam na ontvangst van de dreigbrief en dus voor uw huwelijk (CGVS, p.22-23).

Tot slot kan in dit verband nog worden opgemerkt dat het feit dat u zich verloofde met een meisje dat Afghanistan iets later zou verlaten om zich in België te vestigen, aantoonde dat u hoe dan ook al langer het plan moet hebben gehad of zelfs al voorbereidingen aan het treffen was om Afghanistan te verlaten. U beweert nog dat uw familie niet wist dat uw schoonvader al jarenlang in België woonde en dat het jullie ook niet bekend was dat uw toekomstige van plan was om ook naar België te verhuizen om zich met haar vader en zus te verenigen (CGVS, p.20). Dit is uiteraard geheel ongeloofwaardig: aangenomen kan worden dat Afghaanse families die een huwelijk regelen, bijzonder goed op de hoogte zijn van de situatie van de andere partij. Het feit dat u zich verloofde met een meisje waarvan u moet hebben geweten dat zij zich enkele weken later in België zou komen vestigen, doet vermoeden dat u ook via die weg, namelijk het aangaan van een huwelijk met een persoon die een verblijfsstatus in België geniet, Afghanistan poogde te verlaten. Dat u daar bijzonder vaag over blijft doen, komt uw geloofwaardigheid evenmin ten goede.

Bovenstaande vaststellingen leiden onvermijdelijk tot de conclusie dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u door de taliban werd geviséerd. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De documenten kunnen de geloofwaardigheid van uw relaas niet herstellen. Uw taskara, huwelijksakte en diploma bevestigen uw identiteit die in deze beslissing niet ter discussie staat. De aanwervingsbrieven kunnen eventueel aantonen dat u als lesgever actief was maar leveren geen enkel bewijs voor uw beweerde problemen met de taliban. De dreigbrief van de taliban wordt dan weer niet geschraagd door geloofwaardige verklaringen. Bovendien blijkt uit de op het CGVS aanwezige informatie dat frauduleuze Afghaanse documenten op eenvoudige wijze te verkrijgen zijn.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de

vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2015) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de

internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviseerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidsmedewerkers, en dan in de eerste plaats veiligheidspersoneel en hun wagens. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden juli en augustus 2014. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, u bent een volwassen man. U maakt geen melding van enige gezondheidsklacht die uw terugkeer naar Afghanistan in de weg zou staan. U bent beide Afghaanse landstalen machtig en heeft minstens twaalf jaar onderwijs genoten, wat naar Afghaanse normen meer dan gemiddeld is. Sedert geruime tijd zou u les hebben gegeven aan analfabete volwassenen en aan kinderen in de lagere klassen. Na uw studies in het district Rashidan zou u nog bijkomende studies hebben gevolgd. Hoewel u op uw Facebook account aangeeft dat u studeerde aan de Gharjistan Universiteit in Kabul, stelt u dat dit de naam van een opleiding was die u in Ghazni heeft gevolgd. Dit overtuigt niet helemaal, te meer een zoekopdracht die Ghazni en Gharjistan combineert geen resultaten oplevert die uw uitleg zouden kunnen bevestigen en uit de aanwezige informatie duidelijk blijkt dat dit een school in de hoofdstad Kabul is. Bovendien blijkt uit de reacties op uw account dat de meeste personen waarmee u "bevriend" bent in Kabul studeren. U ontkent dit ook niet en stelt dat deze personen uit Ghazni afkomstig zijn maar hun hogere studies in Kabul doen (CGVS, p.25,26). Dat u eveneens in Kabul gestudeerd heeft, blijkt gezien deze vaststellingen niet ondenkbeeldig. Voorts kan worden gewezen op het feit dat u uit een financieel draagkrachtige familie afkomstig bent. Uw vader zou procureur in Ghazni zijn en zou er drie vrouwen op nahouden, wat op zich al een aanwijzing is dat uw vader zeker niet onbemiddeld is. Hoewel u voorts de oppervlakte van uw gronden niet in jerib kan preciseren, blijkt toch dat er landbouwers nodig zijn om deze gronden te bewerken (CGVS, p.13). Ook dit wijst op een bepaalde welstand. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u in Kabul een oudere zus heeft. U stelt dat het in uw cultuur niet past dat een man bij zijn zus gaat inwonen. Echter, er mag worden verwacht dat uw zus u minstens tijdelijk enige opvang kan bieden (CGVS, p.25). Bovendien blijkt uit uw verklaringen niet dat een vestiging in Kabul onoverkomelijk zou zijn. Uit uw relaas blijkt immers dat het zeker niet ongewoon is dat mensen uit uw regio in Kabul gaan studeren. Zo zou uw broer er aan de Militaire Academie hebben gestudeerd en zijn volgens u tal van jonge mannen uit uw regio naar Kabul vertrokken om er hun universitaire studies te doen. U stelt dat uw vrienden op Facebook in Kabul studeren en daarbij jarenlang in hostels verblijven (CGVS, p.26). Bovendien geeft u zelf aan dat het uw wens was om te gaan studeren in Herat, Mazar-i Sharif of Kabul (CGVS, p.26). Uit uw relaas blijkt niet dat de afwezigheid van een (uitgebreid) familiaal netwerk in deze steden uw ambitie in de weg zou staan. Uw talenkennis, uw opleidingsniveau en de hogere studies die u mogelijks al in Kabul volgde, de

vaststelling dat u uit een bemiddelde familie komt, uw werkervaring, uw persoonlijke ambitie om verder te studeren in Mazar-i Sharif, Herat of Kabul, alsook de aanwezigheid van uw zus in Kabul, zijn factoren die aangeven dat een (her)vestiging in de hoofdstad in uw geval niet als onredelijk kan worden beschouwd.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 A van het Verdrag van Genève, van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) en c) van de vreemdelingenwet, van artikel 3 EVRM, van de materiële motiveringsplicht minstens van de mogelijkheid tot toetsing van de materiële motivering en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, minstens de mogelijkheid tot toetsing van de materiële motivering *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad evenmin geloof hechten aan verzoeker asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde desbetreffend terecht het volgende: “*Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of inzake het*

voorkomen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u door de taliban werd bedreigd. Immers, op diverse punten zijn uw verklaringen bijzonder vaag en weinig plausibel gebleken.

Zo verklaart u dat u gedurende de jaren dat u les gaf twee keer telefonisch bedreigd werd door de taliban. Zij eisten dat u uw activiteiten zou stopzetten, wat u uiteindelijk ook zou hebben gedaan. Wat evenwel verwondert, is dat u na uw verhuis naar het district Ghazni onmiddellijk een nieuwe aanvraag zou hebben ingediend bij het Ministerie van Onderwijs en enkele maanden later alweer aan de slag zou zijn gegaan in een school in Ghazni. Dat u uit angst voor de taliban naar een andere locatie verhuist maar daar al onmiddellijk een gelijkaardige activiteit opstart, is weinig geloofwaardig. Eveneens opmerkelijk is dat u vijf maanden voor uw vertrek uit Afghanistan een dreigbrief zou hebben gekregen, dat deze ene en enige dreigbrief u zou hebben doen besluiten Afghanistan te verlaten maar dat u desondanks nog drie maanden lang les zou hebben gegeven in uw school in Ghazni (CGVS, p.23). Dergelijke handelwijze valt moeilijk te rijmen met uw beweerde vrees. U verdedigt zich door te stellen dat u nu eenmaal geld nodig had om uw vertrek uit het land te financieren. Dit argument is evenwel niet afdoende. Bovendien dient wat dit betreft te worden opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat u uw leven dagdagelijks op het spel zou hebben gezet voor een maandinkomen dat kort daarvoor nog 4.500 afghani per maand zou hebben bedragen (CGVS, p.7), terwijl u in diezelfde periode 350.000 afghani zou hebben ingezameld om uw verlovings- en huwelijkskosten te bekostigen (CGVS, p.24).

Voorts dient te worden opgemerkt dat u van 2008 tot 2014 les zou hebben gegeven, dat u al voor uw verhuis naar Khake Ghariban begin 2011 twee dreig telefoons zou hebben gekregen en dat u in de daaropvolgende jaren behalve één dreigbrief geen andere dreigementen zou hebben ontvangen. Het is weinig plausibel dat de taliban u, ondanks het feit dat u uw activiteiten als leraar altijd zou hebben verdergezet, nooit beter zouden hebben opgevolgd. Uit uw relaas blijkt niet dat zij u ooit persoonlijk hebben benaderd en hoewel zij in de dreigbrief uw overgave zouden hebben geëist, toont u niet aan dat zij later nog enige poging zouden hebben gedaan om hun eisen op welke wijze dan ook kracht bij te zetten.

Alleszins kon worden vastgesteld dat u bijzonder weinig op de hoogte blijkt van het verdere verloop van uw beweerde problemen, wat de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder ondermijnt. Zo stelt u dat u na ontvangst van de dreigbrief nog vijf maanden in het huis van uw vader ging wonen. Of de taliban in die maanden nog naar het huis van uw moeder zouden zijn gekomen, kan u evenwel vreemd genoeg niet zeggen (CGVS, p.23). U verklaart dat uw moeder hierover niets heeft verteld, wat niet overtuigt te meer u zelf ook niet zou hebben geïnformeerd naar mogelijke andere problemen die uw moeder, broers en zussen in die maanden met de taliban zouden hebben gehad. Dergelijke houding is zeer merkwaardig. U verklaart verder dat u Afghanistan in mei of juni 2014 zou hebben verlaten. Tijdens het gehoor voor het CGVS, ongeveer acht maanden na uw vertrek uit Afghanistan, weet u niet of er sinds uw vertrek uit het land al dan niet nog andere dreigbrieven zijn gevolgd en kan u niet zeggen of de taliban in tussentijd nog bij uw familie zijn langs geweest. Wanneer het CGVS hiernaar informeert, antwoordt u: "Ik heb het nog niet gevraagd of er nog iets gebeurd is" (CGVS, p.16). Het valt niet in te denken dat u omwille van problemen met de taliban uw land zou verlaten maar dat u geen enkele interesse zou tonen in mogelijke nieuwe feiten of gebeurtenissen die zich na uw vertrek uit Afghanistan zouden hebben voorgedaan.

Voorts dient te worden opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat u, geconfronteerd met dreig telefoons en een dreigbrief, nooit enige moeite zou hebben gedaan om deze feiten aan te kaarten bij de bevoegde instanties. U verklaart dat de overheid alleen zichzelf kan beschermen (CGVS, p.18), dat u maar een leraar was (CGVS, p.18) of dat ze uw belagers toch niet zouden kunnen vatten (CGVS, p.18). Uw argumentatie kan maar matig overtuigen. Immers, u verklaart de zoon te zijn van een procureur die zich met misdadbestrijding bezig houdt (CGVS, p.17). Tijdens het gehoor noemt u de namen van de voorzitter van de rechtbank van Ghazni, van een andere procureur, van het hoofd van het hooggerechtshof en van het hoofd van de politie van Rashidan (CGVS, p.18). Het is niet geloofwaardig dat u, de zoon van een procureur die contacten zou hebben gehad met nogal wat gezagsdragers in Ghazni (CGVS, p.17, 18), de beweerde vervolgingsfeiten niet eens zou hebben gerapporteerd bij de politie of bij een andere instantie. Eveneens ongeloofwaardig is dat er geen onderzoek zou zijn gekomen nadat uw broer door de taliban zou zijn vermoord en dat een procureur de moord op zijn zoon niet op de een of andere manier zou hebben aangeklaagd. Als u gevraagd wordt of de overheid de zeggende moord op uw broer heeft onderzocht, stelt u dat dit niet het geval is (CGVS, p.21). U argumenteert nog dat niet de procureur maar de politie eerst het onderzoek naar dergelijke moord moet voeren (CGVS, p.22), wat mogelijk is maar nog niet verklaart waarom u dan de moord van uw broer niet eens bij de politie zou hebben gerapporteerd (CGVS, p.22).

Nog andere verklaringen bevestigen dat aan uw asielrelaas geen geloof kan worden gehecht. Zo twijfelt u als u gevraagd wordt of u de dreigbrief van de taliban voor of na uw huwelijk kreeg. Eerst meent u dat de brief na uw huwelijk kwam (CGVS, p.20), waarna u een tijdlang nadenkt en vervolgens verklaart dat u de brief voor uw huwelijk ontving (CGVS, p.22). Het is niet aannemelijk dat u aan dit soort zaken zou twijfelen, daar u stelde dat u en uw vader de dreigbrief bijzonder ernstig namen en dat u na ontvangst van de brief al besliste om Afghanistan te verlaten (CGVS, p.23). Overigens zijn uw verklaringen ook op dat punt weinig consistent gebleken. Zo verklaarde u eerst dat u pas na uw huwelijk besliste om Afghanistan te verlaten (CGVS, p.20), terwijl u even later dan weer meent dat u dit besluit al nam na ontvangst van de dreigbrief en dus voor uw huwelijk (CGVS, p.22-23).

Tot slot kan in dit verband nog worden opgemerkt dat het feit dat u zich verloofde met een meisje dat Afghanistan iets later zou verlaten om zich in België te vestigen, aantoonde dat u hoe dan ook al langer het plan moet hebben gehad of zelfs al voorbereidingen aan het treffen was om Afghanistan te verlaten. U beweert nog dat uw familie niet wist dat uw schoonvader al jarenlang in België woonde en dat het jullie ook niet bekend was dat uw toekomstige plan was om ook naar België te verhuizen om zich met haar vader en zus te verenigen (CGVS, p.20). Dit is uiteraard geheel ongeloofwaardig: aangenomen kan worden dat Afghaanse families die een huwelijk regelen, bijzonder goed op de hoogte zijn van de situatie van de andere partij. Het feit dat u zich verloofde met een meisje waarvan u moet hebben geweten dat zij zich enkele weken later in België zou komen vestigen, doet vermoeden dat u ook via die weg, namelijk het aangaan van een huwelijk met een persoon die een verblijfsstatus in België geniet, Afghanistan poogde te verlaten. Dat u daar bijzonder vaag over blijft doen, komt uw geloofwaardigheid evenmin ten goede.

Bovenstaande vaststellingen leiden onvermijdelijk tot de conclusie dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u door de taliban werd geviséerd. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De documenten kunnen de geloofwaardigheid van uw relaas niet herstellen. Uw taskara, huwelijksakte en diploma bevestigen uw identiteit die in deze beslissing niet ter discussie staat. De aanwervingsbrieven kunnen eventueel aantonen dat u als lesgever actief was maar leveren geen enkel bewijs voor uw beweerde problemen met de taliban. De dreigbrief van de taliban wordt dan weer niet geschraagd door geloofwaardige verklaringen. Bovendien blijkt uit de op het CGVS aanwezige informatie dat frauduleuze Afghaanse documenten op eenvoudige wijze te verkrijgen zijn. ”.

Deze motieven zijn deugdelijk en pertinent, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker ontwikkelt een algemeen betoog en meent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft nagelaten om rekening te houden met het profiel van verzoeker, zijnde de zoon van een procureur en werkzaam als leerkracht. Verzoeker wijst naar de UNHCR *Guidelines* en stelt dat het algemeen bekend is dat leerkrachten en familieleden van mensen die voor de overheid werken door de taliban vervolgd worden. De loutere verwijzing naar zijn profiel en een algemeen rapport volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gezien de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen, in gebreke.

Waar hij stelt getraumatiseerd te zijn door wat hij heeft meegemaakt onderweg en naar zijn verklaringen omtrent zijn psychologische toestand tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwijst, toont hij niet aan dat hij hierdoor niet bij machte zou zijn om van bij aanvang van een asielprocedure de waarheid te vertellen. Waar hij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat hij niet altijd de juiste concentratie heeft en dat het kan dat hij met zijn gedachten bij zijn moeder, broers en zussen zit, toont hij niet aan dat hij niet bij machte zou zijn om coherente verklaringen met betrekking tot zijn asielrelaas af te leggen. Zijn psychologische toestand waarnaar hij in het verzoekschrift verwijst wordt overigens niet onderbouwd met enig medische attest.

Waar verzoeker uitlegt dat hij zijn volk wou dienen en geld wilde verdienen en zich als zoon van een procureur een stuk veiliger voelde in de hoofdstad Ghazni moet worden opgemerkt dat dit verzoekers handelswijze geenszins kan verschonen. De Raad acht het volstrekt niet aannemelijk dat verzoeker na zijn verhuis naar het district Ghazni onmiddellijk een nieuwe aanvraag zou hebben ingediend bij het Ministerie van Onderwijs en enkele maanden later alweer aan de slag zou zijn gegaan in een school in Ghazni. De verklaring dat dit is ingegeven om geld te verdienen en om zijn volk te dienen, is niet geloofwaardig. Het is immers niet aannemelijk dat verzoeker zijn leven dagelijks op het spel zou hebben

gezet omdat hij zijn volk wilde dienen en dit voor een maandinkomen dat kort daarvoor nog 4.500 afghani per maand zou hebben bedragen (stuk 5, gehoorverslag, p. 7), terwijl verzoeker in diezelfde periode 350.000 afghani zou hebben ingezameld om zijn verloving en huwelijk te bekostigen (stuk 5, gehoorverslag, p. 24). Het argument dat hij zich daar als zoon van een procureur een stuk veiliger voelde houdt geen steek. Er werd immers in de bestreden beslissing uitdrukkelijk vastgesteld dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker, de zoon van een procureur die contacten zou hebben gehad met nogal wat gezagsdragers in Ghazni, de beweerde vervolgingsfeiten nog niet eens zou hebben gerapporteerd bij de politie of bij een andere instantie. Eveneens werd het ongeloofwaardig geacht dat er geen onderzoek zou zijn gekomen nadat zijn broer door de taliban zou zijn vermoord en dat een procureur de moord op zijn zoon niet op de een of andere manier zou hebben aangeklaagd. Verzoeker geeft in onderhavig verzoekschrift bovendien zelf aan dat een procureur in Afghanistan niet zo machtig is als een procureur in België, dat zijn vader zich bezighoudt met misdaadbestrijding en het bestrijden van de taliban onder de bevoegdheid valt van een procureur die in het departement nationale veiligheid werkt.

Het argument dat hij steeds een andere weg naar school nam, kan niet verklaren waarom verzoeker na ontvangst van de dreigbrief nog steeds drie maanden lang les zou hebben gegeven in zijn school in Ghazni (stuk 5, gehoorverslag, p. 23). Volgens verzoeker was de taliban immers op de hoogte dat hij les gaf en kreeg hij de dreigbrief omwille van zijn activiteit als leraar (stuk 5, gehoorverslag, p. 15, 24). Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker ervanuit ging dat hij, door louter een andere weg te nemen naar school, veilig zou zijn.

De vaststelling dat verzoeker aan zijn moeder niet zou hebben gevraagd of zij nog problemen heeft gekend met de taliban wijst op een gebrek aan interesse in zijn hoofd en ondermijnt volledig de geloofwaardigheid van zijn verhaal. Het argument dat zijn vader dit nog een paar keer heeft gevraagd, doet hier dan ook geen afbreuk aan. Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, ongeveer acht maanden na verzoekers vertrek uit Afghanistan, weet hij bovendien niet of er sinds zijn vertrek al dan niet nog andere dreigbrieven zijn gevolgd en kan hij niet zeggen of de taliban in tussentijd nog bij zijn familie zijn langs geweest omdat hij nog niet gevraagd heeft of er nog iets gebeurd is (stuk 5, gehoorverslag, p. 16). Een dergelijke houding doet afbreuk aan de beweerde ernst voor vervolging.

Waar verzoeker voorts een betoog geeft, dat hoger reeds werd aangehaald, omtrent de functie van procureur en de mogelijkheid dat een klacht niet wenselijk is omdat dit soms tot jobverlies kan leiden, verklaart verzoeker geenszins de vaststelling dat hij, geconfronteerd met dreigtelefoons en een dreigbrief, nooit enige moeite zou hebben gedaan om deze feiten aan te kaarten bij de bevoegde instanties. Het is niet geloofwaardig dat verzoeker, de zoon van een procureur die contacten zou hebben gehad met nogal wat gezagsdragers in Ghazni (stuk 5, gehoorverslag, p. 17, 18), de beweerde vervolgingsfeiten niet eens zou hebben gerapporteerd bij de politie of bij een andere instantie, ongeacht wat de functie van zijn vader precies inhoudt en bevoegdheid zou zijn. De mogelijkheid dat dit soms tot jobverlies kan leiden, is slechts een hypothetische bewering die verzoeker geenszins verder uitwerkt of onderbouwt.

De loutere stelling dat dergelijke incidenten dagelijks plaatsvinden, het onbegonnen werk is zich bezig te houden met misdrijven gepleegd door de taliban en de taliban van Khogyani "verantwoordelijkheid hebben afgelegd", verklaart niet waarom een procureur de moord op zijn zoon niet op de een of andere manier zou hebben aangeklaagd. Verzoeker argumenteert tijdens het gehoor nog dat niet de procureur maar de politie eerst het onderzoek naar dergelijke moord moet voeren, wat mogelijk is maar nog niet verklaart waarom de moord van zijn broer dan niet bij de politie werd gerapporteerd (stuk 5, gehoorverslag, p. 22).

Waar verzoeker stelt dat de verwerende partij bij aanvang van elk gehoor stelt dat als men dingen niet weet, men dit moet zeggen, verschoont hij geenszins de vaststelling dat verzoeker erover twijfelt of hij de dreigbrief van de taliban voor of na zijn huwelijk kreeg. De Raad stelt ook vast dat de verwerende partij niet steeds dezelfde vraag herhaalt en verzoeker op die manier dwong om een antwoord te geven zoals wordt voorgehouden in het verzoekschrift. Tijdens het gehoor bleek verzoekers twijfel hetgeen door de verwerende partij werd vastgesteld, waarop verzoeker zelf aangaf dat hij niet zeker wist wat er eerst was, waarna de vraag opnieuw werd gesteld en verzoeker zijn eerder antwoord herhaalde (stuk 5, gehoorverslag, p. 20). De vaststelling dat verzoeker hierover twijfelt is echter hetgene dat afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid.

Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.5. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (zie ook EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak *Husseini tegen Zweden* oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap. Ten overvloede wijst de Raad erop dat het UNHCR ook in haar richtlijn van 2013, aangeeft dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen “ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk” een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, augustus 2013).

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon terecht het volgende vaststellen:

“Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, u bent een volwassen man. U maakt geen melding van enige gezondheidsklacht die uw terugkeer naar Afghanistan in de weg zou staan. U bent beide Afghaanse landstalen machtig en heeft minstens twaalf jaar onderwijs genoten, wat naar Afghaanse normen meer dan gemiddeld is. Sedert geruime tijd zou u les hebben gegeven aan analfabete volwassenen en aan kinderen in de lagere klassen. Na uw studies in het district Rashidan zou u nog bijkomende studies hebben gevolgd. Hoewel u op uw Facebook account aangeeft dat u studeerde aan de Gharjistan Universiteit in Kabul, stelt u dat dit de naam van een opleiding was die u in Ghazni heeft gevolgd. Dit overtuigt niet helemaal, te meer een zoekopdracht die Ghazni en Gharjistan combineert geen resultaten oplevert die uw uitleg zouden kunnen bevestigen en uit de aanwezige informatie duidelijk blijkt dat dit een school in de hoofdstad Kabul is. Bovendien blijkt uit de reacties op uw account dat de meeste personen waarmee u “bevriend” bent in Kabul studeren. U ontkent dit ook niet en stelt dat deze personen uit Ghazni afkomstig zijn maar hun hogere studies in Kabul doen (CGVS, p.25,26). Dat u eveneens in Kabul gestudeerd heeft, blijkt gezien deze vaststellingen niet ondenkbeeldig. Voorts kan worden gewezen op het feit dat u uit een financieel draagkrachtige familie afkomstig bent. Uw vader zou procureur in Ghazni zijn en zou er drie vrouwen op nahouden, wat op zich al een aanwijzing is dat uw vader zeker niet onbemiddeld is. Hoewel u voorts de oppervlakte van uw gronden niet in jerib kan preciseren, blijkt toch dat er landbouwers nodig zijn om deze gronden te bewerken (CGVS, p.13). Ook dit wijst op een bepaalde welstand. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u in Kabul een oudere zus heeft. U stelt dat het in uw cultuur niet past dat een man bij zijn zus gaat inwonen. Echter, er mag worden verwacht dat uw zus u minstens tijdelijk enige opvang kan bieden (CGVS, p.25). Bovendien blijkt uit uw verklaringen niet dat een vestiging in Kabul onoverkomelijk zou zijn. Uit uw relaas blijkt immers dat het zeker niet ongewoon is dat mensen uit uw regio in Kabul gaan studeren. Zo zou uw broer er aan de Militaire Academie hebben gestudeerd en zijn volgens u tal van jonge mannen uit uw regio naar Kabul vertrokken om er hun universitaire studies te doen. U stelt dat uw vrienden op Facebook in Kabul studeren en daarbij jarenlang in hostels verblijven (CGVS, p.26). Bovendien geeft u zelf aan dat het uw wens was om te gaan studeren in Herat, Mazar-i Sharif of Kabul (CGVS, p.26). Uit uw relaas blijkt niet dat de afwezigheid van een (uitgebreid) familiaal netwerk in deze steden uw ambitie in de weg zou staan. Uw talenkennis, uw opleidingsniveau en de hogere studies die u mogelijks al in Kabul volgde, de vaststelling dat u uit een bemiddelde familie komt, uw werkervaring, uw persoonlijke ambitie om verder te studeren in Mazar-i Sharif, Herat of Kabul, alsook de aanwezigheid van uw zus in Kabul, zijn

factoren die aangeven dat een (her)vestiging in de hoofdstad in uw geval niet als onredelijk kan worden beschouwd.”.

Deze motieven zijn pertinent, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen. Hieruit blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening hield met verzoekers persoonlijke omstandigheden.

Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Uit de COI Focus *“Veiligheid op de weg voor burgers”* van 2 maart 2015, aanwezig in het administratief dossier, blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport *“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het *“EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security situation”* van januari 2015, aanwezig in het administratief dossier. Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Wat betreft de veiligheidssituatie te Kabul blijkt uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (zie *“EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security situation”* van januari 2015) dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden juli en augustus 2014. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Verder dient erop gewezen dat uit de COI Focus “*Afghanistan. Islamitische Staat in Afghanistan*” van 10 juli 2015, gevoegd aan de aanvullende nota van de verwerende partij, kan worden afgeleid dat er in de hoofdstad Kabul geen sprake is van de aanwezigheid van IS. Behalve de groepering “IS in Khorasan” kan er niet met zekerheid gezegd worden dat IS in Afghanistan vaste voet aan de grond heeft. Integendeel, vele waarnemingen van IS in Afghanistan moeten met de nodige omzichtigheid worden benaderd en blijken na verificatie vaak ongegrond. Bovendien zijn de acties van IS in Afghanistan tot nu toe in hoofdzaak gericht tegen de taliban. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Waar verzoeker louter verwijst naar zijn profiel doet hij geen afbreuk aan het voorgaande. Uit niets blijkt dat verzoeker met zijn profiel in de negatieve aandacht zou komen of een specifiek doelwit zou uitmaken in Kabul en Kabul niet als redelijk beschermingsalternatief kan gelden.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een redelijk en veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5 § 3 van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

2.7. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschriften de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF